

Proposals 2015 / แนวทางการไตร่ตรอง 2015

Being Salt of the Earth / การเป็นเกลือของแผ่นดิน

First proposal: Share with those around us a zest for life

You are the salt of the earth. But if salt loses its flavor, how can it be made salty again?" (Matthew 5:13)

To be salt of the earth is a gift from God that we want to welcome with joy. By being salt of the earth, we can communicate a zest for life. And when we make life beautiful for those entrusted to us, our life becomes meaningful. If, faced with the great number of obstacles, we ask ourselves: "Why keep on struggling?" we should remember that just a little salt is enough to give flavor. Through prayer, we learn to look at ourselves as God looks at us; God sees our gifts, our abilities. Not losing our flavor means committing ourselves body and soul, and trusting the gifts of God within us.

Can we seek for ourselves and for others what causes us to grow and leads to fulfillment?

แนวทางการไตร่ตรองที่ 1 จงแบ่งปันความชื่นชมยินดีแก่ผู้คนที่อยู่รอบข้างตัวเรา

"ท่านทั้งหลาย เป็นเกลือของแผ่นดิน ถ้าเกลือจืดไปแล้ว จะเอาอะไรมาทำให้เค็มอีกเล่า" (มธ. 5:13)

การเป็นเกลือของแผ่นดิน เป็นของขวัญจากพระเจ้าที่เราทุกคนยินดีที่จะน้อมรับ และการเป็นเกลือของแผ่นดินนั่นเองที่ทำให้เราสามารถบอกเล่าความชื่นชมยินดีในชีวิตได้ เมื่อเราทำให้ผู้ที่เชื่อในตัวเรามีชีวิตที่สวยงามได้ก็ส่งผลให้ชีวิตของเรามีคุณค่าและมีความหมาย ถ้าเราต้องพบเจอกับอุปสรรคมากมายเราคงถามตัวเองว่า "ทำไมถึงต้องดิ้นรนฝ่าฟันด้วย" ขอให้เราระลึกถึงเกลือที่แม้จะมีจำนวนน้อยก็คงความเค็มอยู่

อาศัยการภาวนา เราเรียนรู้ถึงการมองตนเองเหมือนดังที่พระเป็นเจ้าทรงมองดูตัวของเรา เพราะพระองค์ทรงเห็นความสามารถและพรสวรรค์ของเรา จงอย่าสูญเสียความเค็มนั้น นั่นหมายถึงจงอุทิศตนทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ เพื่อเชื่อถึงพรสวรรค์ที่พระเป็นเจ้าประทานให้แก่เรา

เราจะค้นหาว่าอะไรคือสิ่งที่ช่วยทำให้ทั้งตัวเราเองและคนที่อยู่รอบข้างเราสามารถเติบโตและเติมเต็มชีวิตได้?

Second proposal: Committing ourselves to reconciliation

“When you are offering your gift at the altar, if you realize that your brother or sister has something against you, leave your gift there and first go and be reconciled to him or her.” (Matthew 5:23-24)

In all of us there is the aspiration to live together as one human family, but that does not happen by itself, neither in a family, nor with friends, nor in our cities and towns, nor between nations. When Christians are reconciled, they become a sign in the midst of a humanity that is seeking its own unity. There are situations where reconciliation is urgent. To commit ourselves to this, we need to understand the fears that imprison others in prejudices; we should also realize that other people may have something against us. The Gospel calls us not to transmit around us or to the next generation resentments inherited from the past.

Can we dare to encourage encounters between people who do not share the same ideas, the same way of life or the same religion, who do not come from the same culture or the same social background? Can we get to know one another, can we invite each other to visit? Can we find the courage to ask for forgiveness and to forgive?

แนวทางการไตร่ตรอง ที่ 2 การอุทิศตนสู่การคืนดีกัน

“ขณะที่ท่านนำเครื่องบูชาไปถวายยังพระแท่น ถ้าระลึกได้ว่าพี่น้องของท่านมีข้อบาดหมางกับท่านแล้ว จงวางเครื่องบูชาไว้หน้าพระแท่น กลับไปคืนดีกับพี่น้องเสียก่อน แล้วจึงค่อยกลับมาถวายเครื่องบูชาขึ้น” (มธ. 5:23-24)

เราทุกคนมีความปรารถนาที่จะอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน แต่ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนั้น ไม่อาจเกิดขึ้นได้เองทั้งในครอบครัว, เพื่อนฝูง, สังคมที่เราอาศัยอยู่ หรือแม้กระทั่งระหว่างชนชาติ เมื่อคริสตชนคืนดีกันนั้นคือ เครื่องหมายของการแสวงหาความเป็นหนึ่งเดียวกัน มีสถานการณ์มากมายที่กำลังต้องการการคืนดีกันอย่างเร่งด่วน การที่เราจะอุทิศตนเองเพื่อให้เกิดการคืนดีซึ่งกันและกันนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่เราต้องมีความเข้าใจถึงความกลัว เป็นความกลัวว่าตนเองจะถูกมองด้วยอคติก่อน ซึ่งเราควรพึงระลึกเสมอว่า ผู้อื่นอาจคิดต่อต้านเราด้วย พระวรสารเรียกร้องเราว่า จงอย่าถ่ายทอดความขุ่นข้องหมองใจ ทั้งความเคืองแค้นใดใดให้กับคนรอบตัวเรา หรือแม้แต่สืบทอด ส่งต่อสิ่งนี้ให้กับคนรุ่นหลัง

เรากล้าพอไหมที่จะส่งกำลังใจแก่ผู้ที่กำลังประจันหน้ากันเพราะมีความคิดเห็นแตกต่าง การดำเนินชีวิตที่แตกต่าง และศาสนาที่แตกต่าง หรือแม้กระทั่งผู้ที่มาจากความแตกต่างทางด้านสังคมและวัฒนธรรม?

เราจะทำความรู้จักกันในความแตกต่างนี้อย่างไร เราจะเชื่อเชิญให้พวกเขาพบกัน แลกเปลี่ยนและเรียนรู้กันได้อย่างไร และเรากล้าที่จะขอโทษ ยกโทษและขออภัยได้เช่นไร

Third proposal: Work for peace

“Blessed are the peacemakers, for they shall be called children of God.” (Matthew 5:9)

Peace is more than the absence of conflict. It is happiness; it gives everyone their rightful place; it is fullness of life. When we welcome God’s peace within us, it extends to those around us and to all creatures. The desire for peace makes our heart more encompassing and fills it with compassion for all. It comes to expression in an attitude of hospitality and kindness in our families, in our neighborhoods, in our daily activities. Peace is also at the root of justice on a larger scale. In societies where luxury and poverty exist side by side, should we be surprised that different forms of violence arise? Sharing wealth relieves tensions and is a major contribution to the common good. Some people make a commitment to promote peace by taking on responsibilities in the public life of their country — in an association, in the company where they work, by serving people with special needs.

Can we go towards someone for whom there is no peace? How can we be particularly attentive to migrants? Can we discern situations of injustice and give protection to those who are vulnerable? Can we identify modern forms of slavery? Can we join others to pray for peace, for example by remaining in silence every Sunday evening for half an hour?

แนวทางการไตร่ตรอง ที่สาม การทำงานเพื่อสันติ

“ผู้สร้างสันติ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า” (มธ. 5:9)

การไม่ขัดแย้งกันไม่ได้แสดงว่ามีสันติแล้ว สุขที่ทุกคนมีสิทธิอันชอบธรรม สุขที่มีชีวิตที่สมบูรณ์ เมื่อเราตอบรับสันติสุขจากพระเป็นเจ้าภายในตัวเรา เราได้แผ่แผ่สันติสุขนั้นไปยังเพื่อนมนุษย์และสิ่งสร้างทั้งหลายอีกด้วย ความกระหายหาสันติสุขนั้นได้หล่อหลอมจิตใจให้เกิดความรักเมตตา ซึ่งนำมาสู่ทัศนคติแห่งไมตรีจิตและโอบอ้อมอารีให้แก่คนในครอบครัวของเรา ในเพื่อนบ้านของเรา และในชีวิตประจำวันของเรา ในภาพกว้างของสังคม สันติสุขยังเป็นรากฐานของระบบความยุติธรรมด้วยเช่นกัน ท่ามกลางสังคมที่ความร่ำรวยและความยากจนอยู่คู่ขนานกัน เราแปลกใจใหม่ที่ความรุนแรงในรูปแบบต่างๆ ได้ก่อตัวขึ้นอย่างมากมาย? อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีผู้ช่วยเหลือแบ่งปันผู้ที่กำลังประสบทุกข์ภัยเช่นกัน ยังมีบางคนเลือกที่จะอุทิศตนในการรณรงค์เพื่อสันติสุขโดยแสดงออกซึ่งความรับผิดชอบต่อสาธารณะในประเทศของตนเอง หรือในแวดวงสังคมของตน หรือในหน่วยงานที่ตนเองทำงาน ดังเช่นการบริการรับใช้คนที่มีกำลังต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

เราจะสามารถเข้าถึงผู้ที่ขาดสันติสุขได้หรือไม่? เราจะสามารถแสดงความห่วงใยต่อผู้ลี้ภัยได้อย่างไร? เราจะสามารถรู้เท่าทันสถานการณ์ที่ไร้ซึ่งความยุติธรรมและให้การปกป้องผู้ที่ถูกกระทำอย่างไร? เราจะสามารถวิเคราะห์การค้ำมนุษย์แนวใหม่ได้หรือไม่? เราจะสามารถเข้าร่วมการภาวนาเพื่อสันติ เช่น การสงบนิ่งเป็นเวลาครึ่งชั่วโมงทุกค่ำวันอาทิตย์ได้หรือไม่?

Fourth proposal: Taking care of our earth

“Blessed are the gentle, for they shall inherit the earth.” (Matthew 5:5)

The gentle are those who do not impose themselves. They make room for others. They do not monopolize the earth. Gentleness is not resignation but mastery of the violent impulses within us. The earth is not our property. It is entrusted to us; we are called to look after it. The resources of our planet are not unlimited. We have a duty of solidarity among individuals and peoples, and for future generations. In the way we consume and use natural resources, a good balance needs to be found between basic needs and the desire always to have more. To find a style of life that allows sustainable development, all our skills of imagination and creativity are required. They must be put to use in daily life and also stimulate scientific research, artistic inspiration, and the invention of new projects for society.

Can we examine the way we live and seek to simplify what may be artificial and what is excessive? Simplifying our lives can be a source of happiness. How can we open up spaces for sharing: what can we give and receive? We should not forget to praise God for creation. For this, times of rest and contemplation are essential.

แนวทางการไตร่ตรอง ที่ 4 การห่วงใยต่อโลกของเรา

“ผู้มีใจอ่อนโยน ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก (มธ. 5:5)”

ผู้มีใจอ่อนโยน คือ ผู้ที่ไม่กล่าวโทษตนเอง เขาเหล่านั้นได้จัดเตรียมพื้นที่ว่างไว้แก่ผู้อื่น เขามีได้ถือเอกลีทธิบนโลกใบนี้แต่เพียงผู้เดียว ความอ่อนโยนนั้น ไม่ใช่การยอมจำนน แต่เป็นนายเหนือความรุนแรงที่คอยกระตุ้นจิตใจของเรา แผ่นดินโลกมิใช่ทรัพย์สินสมบัติส่วนตัว แต่เราเป็นเพียงผู้ที่ได้รับความไว้วางใจให้ดูแลโลก ทรัพยากรบนโลกนั้นมีอยู่อย่างจำกัด หน้าที่ของเราคือการปกป้องรักษาความสมดุลและก่อให้เกิดการเกื้อกูลกันระหว่างความต้องการของมนุษย์กับทรัพยากรบนโลกนี้เพื่ออนาคตของชนรุ่นต่อไป เมื่อเราบริโภคทรัพยากรจากธรรมชาตินั้น เราจำเป็นต้องสร้างสมดุลที่ตระหนักรู้ถึงความจำเป็นกับความกระหายอยากที่จะบริโภคอย่างไม่สิ้นสุด และการที่จะค้นหารูปแบบการดำเนินชีวิตที่ก่อให้เกิดการพัฒนาแบบยั่งยืนได้นั้น เราจึงต้องใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่ดีและนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และด้วยการสร้างโครงการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ รวมทั้งสร้างสรรค์งานศิลป์ อีกทั้งการสร้างสรรค์โครงการพัฒนาสังคมแบบใหม่ๆ

เราจะค้นหาการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายโดยแยกแยะว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกปรุงแต่ง และสิ่งใดคือความพึงเพื่อพุ่มเฟิยไยได้อย่างไร? ความเรียบง่ายเป็นบ่อเกิดแห่งความสุข เราจะสามารถเปิดใจเราให้มีพื้นที่ว่างมากขึ้นสำหรับการแบ่งปันได้อย่างไร? เราจะเป็นผู้ให้และผู้รับอย่างไร? เราจงอย่าลืมนึกถึงพระเป็นเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ด้วยเหตุนี้ นี่จึงเป็นช่วงเวลาจำเป็นที่เราจะต้องหยุดพัก เพื่อใคร่ครวญและไตร่ตรอง